

saadant noget som 31 Vognladninger. Der er selvfølgelig ingen, der kører til Uggelshuse, naar de skulle køre op i en spids Vinkel og paa daarlige Veje, og køre 3 Fjerdingvej til en Mil, naar de have nogenlunde god Vej til Randers, hvortil de have 1 Mil. Følgelig er det en rent gal Slutning, at der kun er 3 Vognladninger. Det er saadanne Slutninger, som det er umuligt for Ministeren at dømme om, og det er derfor, han staar saa tvivlende, men som enhver Landmand, der er kendt med Forholdene, øjeblikkelig kan forstaa. Med Hensyn til Korn siges der, at det er ikke nogen fed Egn, der er ikke store Gaarde nok til at sende Vognladninger af Korn. Men det modsatte er Tilfældet. Der ligger en 6—7 store Gaarde, som have mellem 10 og 14 Tønder Hartkorn, og de sende meget Korn derfra, og der er en hel Mængde Gaarde, som have fra 80 til 120 Tønder Land, og naar de tro, at en Gaard ikke kan sælge en Vognladning Korn, viser det, at de have ikke det mindste Kendskab til Tingen, de skulle undersøge. De sige, at Hø kan der ikke blive Tale om at sælge. Hvorfor skulde der ikke kunne komme Hø fra Gudenaadalen og Engene ved Fjorden? Naar Høet kan anbringes til 2 Øre og derover pr. Pund, og Majsen koster 4 Øre, kan enhver Landmand, der ikke er dummere, end han har Lov til at være, se, at man kan sælge Hø og købe Majs. Men Jernbanen siger: Hvorfor skulde de sende det, de kunne jo bare beholde det? Det kommer endnu stærkere frem, naar en Mand her oplyser, at han sælger 1000 Tønder Korn om Aaret. Kan han levere det ved Volk Mølle i Stedet for 1 Randers, medfører det en Besparelse af 300 Kr., idet han maa give 50 Øre pr. Tønde for at faa det kørt til Randers, medens han kan nøjes med at betale 20 Øre til Volk Mølle.

Endelig siges det saa, at de Folk, der bo der ude, ikke ere interesserede i Sagen, f. Eks. Beboerne i Lund, Gunnestrup og Hørning, skønt Sogneraadformanden og andre ledende Mænd fra de Byer erklære, at de ere stærkt interesserede i den, lige som Mænd fra andre Byer have givet deres Tilslutning. Der er af Amtet og Kommunen og private ydet betydelige Beløb til Anlæg af en Vej til Volk Mølle, og dette kan da ikke været sket hen i Vejret. Undersøgerne sige: Der gaar jævnlig Vogne fra Mejeriet, og der gaar tidt Fællesvogn til Banen, Kulvogn og andre Vogne. Jeg siger, det er kosteligt at støde paa det Spørgsmaal: Hvorfor ville de

Folk køre med Banen? De kunne jo køre paa den gammeldags Maner, hvad er det for Narrestreger, at de ville køre med Bane! Jeg hørte en Historie af en meget bekendt Nordmand, som netop var en af dem, der havde iagttaget den Gavn, man i Norge havde af Jernbaneraadet. Han fortalte som et Bevis paa særlig jernbanebureaukratisk Optræden om en Stationsforstander ved en Kystby i Norge, der en Gang, da man meldte ham, at der var for mange Passagerer til, at de kunde komme med Toget, uden at der maatte sættes Vogne til, udbød: De Fandens Passagerer, kunne de ikke tage med Dampskibet! Det er akkurat det samme, naar en Jernbanemand siger: Det er skammeligt, at Folk ville køre med Toget, de kunne jo køre med Vogne.

Enhver, der forstaaer sig paa disse Ting, vil straks se, at hele den Undersøgelse, der her er foretaget, er hen i Vejret. De ønske ikke at belaste Banens Budget med noget saadant, som her forlanges, fordi det ikke ser godt ud, hvis det det første Aar skulde medføre Underskud, og saa søge de at give det et saadant Udseende, skønt det er aldeles lynende forkert. Men jeg haaber, at denne Sag gaar i Orden af sig sig selv, idet Ministeren ikke er og ikke vil være imod den ønskede Ordning, naar Rigsdagen giver sin Tilslutning, og det have vi gjort en Gang, og det er jeg vis paa, at Finansudvalget fremdeles vil gøre.

Dernæst vil jeg sige et Par Ord om Opdyrkning af Hederne, og der vil jeg henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Silkeborg (Jacob Christensen), der som saa mange andre har talt om Opdyrkning af Heder. Ja undskyld, jeg bor i Østjylland nu, og vi have ikke mange Heder hos os, men vi have dem dog. Og saa jeg har været med til at give Præmie for Hededyrkning, før vi saa det ærede Medlem i Rigsdagen. Allerede i Steen Blichers Tid begyndte man paa at dyrke Hederne op, og der er mange, som have faaet Præmier derfor, før vi saa de Herrens Socialdemokrater, ja, maaske før vi saa et eneste socialdemokratisk Blad. Det er altsaa ikke noget nyt, de nu paa den Maade ville søge at ramme ved det ganske umulige Forslag fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) om at give 100 Kr. for at opdyrke et Stykke Hede, som maaske ikke duer. Det ærede Medlem for Silkeborg viste ved den Erklæring, han oplæste, at det ikke duede at opdyrke den magre